

gifte, og *heller ikke* i det Tilfælde, at de blive Enker, — i *hvilket* Tilfælde er vi da i Stand til at *garantere* dem deres Forsørgelse? — *Ikke i et eneste!*

Hvorfor ikke? — Fordi vi henvise deres Forsørgelse til den Mand, som de enten ikke faa, eller som, naar de ogsaa faa ham, ikke altid er i Stand til at forsørge dem, eller som, selv om han har forsørget dem, kan blive taget bort fra dem. Ved Anvendelse af det meget yndede Billede med Egen og Vedbenden glemmer man ikke sjælden, at der mangler tilstrækkelig mange og tilstrækkelig varige Exemplarer af den første Art, for at faa det i vort praktiske Aarhundrede til at synes meget praktisk, naar man vil opdrage alle tyske Døtre til ligesom Vedbenden at slynge sig kærlighedsfuldt i Vejret opad den ikke eksisterende Eg.

Ja, vi grunde virkelig vore Døtres »sikre Existens« paa det usikreste, der gives i Verden: paa Tilfældet.

Naar nu den Mand, til hvem vi henvise vore Døtre, *ikke* betyder deres sikre Forsørgelse i alle Tilfælde, — til hvem skal vi da henvise dem for at faa dem sikkert forsørgede? — Til sig selv.

Da Fru Kettler i Maj 1889 sendte mig ovennævnte Skrift, lod hun det ledsage af en saalydende Skrivelse:

»Meget ærede Herre!

Som Udgiverinde af Tidsskriftet »Frauenberuf« havde jeg og har jeg meget ofte Anledning til — saavel af Meningsfæller som af Modstandere — at høre de forskellige Meninger med Hensyn til den kvindelige Erhvervsdygtigheds Fremme. Ofte har jeg tænkt paa, at disse tilsyneladende grundforskellige Meninger maa stamme alene fra forskellige Betragtningssmaader. Især gælder dette den Indvending, at Kvinders Erhvervsarbejde vilde berede Manden en forkastelig Konkurrence, og derfor ikke burde taales. — Jeg har forsøgt i medfølgende Skrift at give et klart Overblik over forskellige Sider af denne Indvending. Og jeg tillader mig, meget ærede Herre, at sende Dem et Exemplar med den Bøn, at de ikke vil undlade at meddele mig Deres Dom over de deri udtalte Ideer.

Da jeg ikke selv anser mig sagkyndig nok til at udtale nogen Dom, men kunde ønske, at det tankevækkende lille Skrift, hvis Æmne er internationalt, ogsaa blev læst i Danmark, saa tillader jeg mig ved ovenstaaende at henlede Opmærksomheden paa det.

Fredrik Bajer.

Indestængt.

En psykologisk Studie
af J. M.

»Saa gør de rigtigst i at sikre Dem Plejersken Margrete paa Stuen Nr. 7, ved Operationen«, sluttede

den gamle Professor, »hun er en af de fornuftige, der ikke faar ondt eller gør Vrovl, selv om det er nok saa farlig en Operation. Jeg gaar netop forbi Stuen, jeg skal sende hende ind til Dem.«

Professoren gik. Den unge Læge var nylig kommen fra Udlandet, hvor han havde høstet rige Erfaringer med Hensyn til sin Videnskab; dette var hans første Operation i hans ny Virksomhed i Hjemmet. Han bøjede sig nu ned over de forskellige Tegninger af de Legemsdele, han i Morgen skulde behandle, ikke for at blive sikrere i sin Overbevisning om lykkelige Resultater; det behøvede han ikke, hans videnskabelige Tanke var klar som Lyset, og hans Haand sikker som selve Dissektionskniven, men kun af gammel Vane.

Strax efter bankede det paa Døren. Han sagde »kom ind«. Døren aabnedes, og en lille ubetydelig Kvinde traadte ind. Han saa ikke op, men vedblev at dukke sig over Papirerne, hans Ansigt havde dette trætte Udtryk, som synes at sige: Der er intet nyt under Solen.

Margrete blev staaende. Endelig saa han op og vendte sig imod hende, som om hendes Indtrædelse var en personlig Fornærmelse, idet han i en nervøs, stødende Tone sagde: »Naa, De er Plejerske Margrete, De har at møde i Morgen Kl. 8 paa Salen 1, men sørg for, at De ikke faar Vagt i Nat; thi det er en farlig Operation, som kræver Omtanke, og vi kan ikke bruge trætte Folk.«

»Men jeg er ikke træt, selv om jeg har vaaget,« svarede Margrete roligt.

»Ja saa er De vel ung i Faget?« kom det køligt.

»Aa nej,« svarede hun med et Smil, »ti Aars Praxis.«

Det gav et Sæt i Lægen, han saa paa hende, hvor gammel var hun da selv, denne ranke, fine Skikkelse, med de klare Øjne og det friske Smil?

Det var for ham, som han uvilkaalig maatte rejse sig og bukke for hende som for den fineste Dame; skønt hun stod der i sin simple Lærredsdragt, kun med den hvide Strimmel i Halsen, lyste hun dog af Intelligents.

Dog glemte han hende strax og vendte sig til sit Skrivebord.

»Har Doktoren mere at bemærke,« spurgte Margrete.

»Nej,« svarede han.

Denne vanskelige Operation løb heldig af, og mange fulgte. Hvor Dr. Dahl og Plejerske Nr. 7 var ansvarlig for Patienten, var Helbredelsen altid sikker.

Der var nu hundrede Ting, de to maatte tale med hinanden om, og det varede ikke længe, før den dybttenkende Videnskabsmand mærkede, at der var saa meget at lære af Margretes praktiske Erfaringer, at det forekom ham, at han blev saa underlig lille, samtidig med, at Omverdenen udvidede sig; Livet blev rigere, og Kedsommeligheden faldt som en Skal af hans Væsen.

Margrete havde for sin egen Fornøjelses Skyld ført Journal over de interessanteste Patienter, som hun havde plejet, og da Dr. Dahl først fik den at se, var der ingen Ende paa hans Plagerier for at bringe hende til at gøre det i Fremtiden; thi hun førte dem ikke som de medicinske Kandidater, hun saa Syg-